

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ ο γηραιός λόγιος κατέβηκε πρώτος από τ' άμάξι κι έβωσε το χέρι του στη νέα, ή οποία πήδησε κάτω ανάλαφρα.

— 'Ορίστε, σεβαστέ μου κύριε Ράμ, είτε ή νέα, περάστε μέσα ν' αναπαυθήτε και νά πάρτε καπιτί. Πρέπει επίσης ν' αλλάξετε ρούχα, γιατί σάς έχουν ξεσπίσει εκείνοι οι άγροικοί.

— Έβωθε ένα από τά πού εύγενικά και άξιαγάτα πλάσματα που γνώρισα κόρη μου, άποκριθήτε ο ποιητής, και θα μείνω μ' εύχαρίστητα μαζί σας, γιά ν' απολαύσω κάμποσο τή συντροφιά σας.

Και λέγοντας αυτά, ο γηραιός έπαιρνε νά προσφέρουν στους ξένους της αναψυκτικά. "Επειτα γέμισε ή ίδια τά ποτήρια τους με ώραιο μωχατό κρασί, τó όποιο ο πατέρας Παρνταγιάν τήσσε με τό παραπάνω...

— 'Ονομάζομαι, κύριε, Μαρία Τουσέ, είτε ή άγνωστη κατόπι, άπευθυνόμενη στό νέο. 'Επιτρέψτε μου τώρα νά ρωτήσω σε ποιόν έχω τήν τιμή νά μιλώ και συνάμα νά όρείλω τή ζωή μου.

— 'Ο ιπότης ήταν έτοιμος ν' άπαντήσει, όταν ο γηραιός τυχοδιώκτης επενέβη έξαφνα και είτε!

— 'Ονομάζομαι Μπαζάρω και ήσχητόν στη σομασφυλακή του βασιλέως με τό βαθμό του λογιού. 'Ο σύντροφός μου από δω λέγεται ντέ Ροσέτ.

— Λοιπόν, άποκριθήτε ή νέα, κύριε Μπαζάρω και κύριε ντέ Ροσέτ, σάς υπόσχομαι πώς θα θυμάμαι τά όνόματά σας γιά όλη μου τή ζωή...

Τά λίγα αυτά λόγια, άν και δέν ήσαν έξαιρετικά θεαματικά, επόθησαν με τόσο θεατικό τρόπο, ώστε ο ιπότης συγκινήθηκε και φώναξε:

— Κυρία, τό φέρσιμό σας κ' ή φωνή σας προσδίδουν καθαρά τήν καλωσύνη και τήν εύγενείαν σας. Θεωρώ εύτυχημένο τόν έναυτό μου, γιατί μάς δόθηκε ευκαιρία νά σας γνωρίσωμε, κ' έμένα και του πατέρα μου...

— Του πατέρα σας; ρώτησε μ' άπορία ή Μαρία Τουσέ.

— Με όνομάζει πατέρα τον, έσπεισε νά επείμω ή πατέρας Παρνταγιάν, γιατί τόν συμβούλευα και τόν άγαπού σαν νύταν πραγματικός γιός μου...

Η συνμιλία βάσταξε άκόμα κάμποσα λεπτά και κατόπι ή οικοδέσποινα εύχαρίστησε εκ νέου τους δύο σωτήρας της και τους παρακάλεσε νά τήν επισκεπτόνται καμμιά φορά.

'Επίσης κ' ο γέρο Ράμ, ο όποιος είχε φορέσει στο μεταξύ μία χρυσοστόλιστη στολή, άποχωρήτησε με συγχίτητα τους δύο γενναίους, οι όποιοί έφρουραν ίκανοποιημένους.

'Ο Ζάν Παρνταγιάν όμως δέν μπορούσε νά ήσυχάση και στο δρόμο όλο άναρωπιότανε:

φαινότανε πολύ τó λουλούδι. "Άς τής δώσωμε μερικά.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ, (τραβώντας τον).— Πάμε, παιδί μου, σε παρακαλώ.

Ο ΝΕΟΣ.— Μά είτε κούμα ή καμμένη... Περιμένε, μαμά, σε παρακαλώ πολύ νά τής κούμα ένα τριαντάφυλλο.
(Η κυρά Μαργίτα τον κυττάζει με λαχτάρα. Δάκρυα θάλλουν τά μάτια της. Τά γόνάτα της τρέμουν. Κάτι θέλει νά πη, μά δέν τό κατορθώνει. 'Ο νέος κόβει ένα όραιο τριαντάφυλλο και τής τό δίνει).

MARTINA, (παίρνοντας τό τριαντάφυλλο).— Κύριε... μου επιτρέψτε νά φιλήσω τó χέρι σας;... 'Απαίξτε τó χέρι του νέου και τó φιλεί παραφόρα. Η Μαργίτα φεύγει κατόπι σαν τρελλή, φιλώντας τώρα τό τριαντάφυλλο).

Ο ΝΕΟΣ.— Τί παράξενη γοηψία!... Πώς με κυττάζει!... Και πώς φίλησε τó χέρι μου! 'Αν ήσαν νέα, θα έλεγα πώς είτε έρωτευμένη μαζί μου...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.— Μά δέν σου τό είτε, παιδί μου. Είναι μία τρελλή...

— Τί σχέσεις άραγς νάχη ή 'Ανναμπέλλα ντέ Πιέν μ' αυτή τήν κυρία;...
Μόλις οι δύο Παρνταγιάν βγήκαν άκ' τó σπίτι της κυρίας Μαρίας Τουσέ, έννοιωσαν μεγάλη πείνα.

Δυστυχώς δέν μπορούσαν νά τήν ίκανοποιήσουν, λόγω έλλείψεως χρομάτων. 'Ο γιός ήταν από πρίν άπέντηρος, ενώ ο πατέρας είχε προσφέρει όλα του τά σκούδα στην Κατώ, χωρίς νά φροντίση νά κρατήση μαζί του ούτε γιά τις άπαραίτητες ανάγκες του.

Βρισκόντοσαν λοιπόν σε φοβερή άμηχανία, όταν έξαφνα είδαν τόν Πιτώ νά τρέχη προς τό μέρος των, βαστώντας στο στόμα του ένα σεβαστό κομμάτι λουκανίκου, που τό είχε όρπάξει από κάποιον ξενοδόχο.

— 'Ο πατέρας Παρνταγιάν, χωρίς νά χάση καιρό, έσπασε και πήρε τή λεία του Πιτώ, ο όποιος γρύλισε θυμωμένος και τόν άγριοκύταξε.

— "Α, φίλε μου! τού είτε γελώντας ο γέρος. Σήμερα τό πρωί σου πρόσφερα, άν θυμάσαι, μού λαγό. Νομίζω, ότι και συ όρείλεις τώρα νά φανής γενναιάφορος άπέναντι μας.

— Και όμως, σου άπαγόρευα νά κλέβεις, άχρείε! ψιθύρισε ο νέος Παρνταγιάν, κυττάοντας άπειλητικά τόν Πιτώ.

'Ο σκύλος κούνησε έλαφρά τήν ουρά του, θέλοντας νά πη μ' αυτό πώς δέν θα τό ξανακάνη.

Οι τρεις καλοί φίλοι, ο πατέρας, ο γιός κ' ο Πιτώ κάθισαν τώρα λίγο παραόερα, γιά νά φάνε συντροφιά.

'Ο πατέρας Παρνταγιάν έκοψε τό λουκανικό σε τρεις ίσες μερίδες, τις όποιες οι φίλοι μας καταθρόβησαν με μεγάλη όρεξη.

— Τώρα πρέπει νά βρούμε καταφύγιο! είτε ο πατέρας Παρνταγιάν.

— Ναι, καταφύγιο! επανέλαβε σαν ήχώ ο γιός του, ο όποιος σκεφτόταν ότι είτε ο τρελλότερος άκ' όλων τους άνθρωπος, γιατί ενώ δέν είχε νά φάη, είχε τήν άπατήρη νά παντρευ τήν κόρη του πλουσιωτέρου άρχοντος τής Γαλλίας.

— Γιά νάχουμε όμως καλό ρότικμα, είτε ο πατέρας Παρνταγιάν στο γιό του, μήπως άρνησια και πάλι νά μ' άπολυθήσης;

— Ναι, πατέρα, σου τό είτε και πρίν. Τό νά φάγω άκ' τό Παρίσι, είτε γιά μένα σωστός θάνατος...

— Καλά, καλά. Κάνε όπως θέλεις. Τώρα είτε ανάγκη νά σκεφτούμε πού θα κοιμηθούμε άπόψε, πού θα περάσουμε τή νύχτα μας, σε πού καταφύγιο.

— Νομίζω ότι βοήικμα ένα, φώναξε ο Ζάν.

— Τί, κανένα ξενοδοχείο, πού ή διευθυντικά του δέν μπορεί νά σου άγνηθή τίποτε;

— Όχι, ένα μέγαρο, τό μέγαρο τού Μονμουρανσύ. 'Ο εύγενής δούξ μου έχει προσφέρει πρόβημα τή φιλοξενία του. Νομίζω, ότι μπορούμε νά πάμε μαζί.

— "Α, ιπτότα! Ασημόνησε ότι πρίν άπό χρόνια όρπάξα τή θυγατέρα του και ότι θα μού κρατήη άκόμα κάμα γ' αυτό;

— Απατάσθε. 'Ο δούξ δέν είτε καθόλου μυστικός.

— "Α, μα, δέν έχω εμπιστοσύνη. 'Αλλωστε άφοψ βοήικες έσθ άσπλο, μή φροντίζεις γιά μένα, γιατί έγώ έχω τό δικό μου.

— Και πού είτε αυτό;

— Τό μέγαρο Μέσο, μά τό Βαρσά! 'Εμπρός λοιπόν, ιπτότα. Θά σε συνοδεύω ως 'έκει και κατόπι θα τραβήσω γιά τό στρατόερα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο θα έγκατασταθούμε σε δύο στρατόεδα, κ' άν μείνω τίποτε νεότερο γιά τις δύο άτυχες έκείνες γυναίκες, θα φροντίσω νά σε καταστήσω ένήμερο.

Πρίν χωριστούν, ο νέος ιπότης είτε στο γέρο Παρνταγιάν:

— Πατέρα, μού κάματε μια μεγάλη έκδούλευσι με τό νά πάτε στο «Ξενοδοχείο τής Μάντιδος» και νά μού φέρετε τόν Πιτώ. Τώρα θα σας παρακαλώ και γιά κάτι άλλο, πού μ' ένδιαφέρει πολύ.

— Γιά κανένα σκύλο πάλι θα μού πη;

— Όχι δά. Γιά ένα άλογο...

— Διάβολε! Μά τότε είμαστε πλούσιοι, άν είτε καλό.

— Πρώτης τάξεως, πατέρα, αλλά πρόσεχε νά μην τό πουλήσης.

— Γιατί;

— Γιατί όνομάζεται Γαλιώδης...

— Γκαλιώδ; Γκαλιώδ! επανέλαβε ο πατέρας με άπορία. Μά πού άκουσα τό παράξενο αυτό όνομα; Γκαλιώδ!... "Α, ναι, τώρα θυμίζομαι... Στη γέννηρα του Σέ... 'Ο Ερρίκος Μοσμουρανσύ μού διηγήθηκε άλλοτε κάποιο δυστυχισμένο πού συνέθη κ' άκ' τό όποιο έγγλύτωσε. 'Εσθ λοιπόν τόν έσωσες αυτό τόν καπρόνο;

('Ακολουθεί)

'Ο γέρο Ράμ άποχαιρέτησε με συγχίτητα τους δύο γενναίους...